

quaresma 2019

tercera setmana

Segurament estem convençuts que saber molt sobre Déu i conèixer els detalls de la nostra religió no ens basta. Podem, en efecte, haver arribat a un bon nivell de coneixement religiós i, al mateix temps, quedar-nos estancats en una vida estreta centrada en nosaltres mateixos, sense que girem nostra mirada al voltant, per a descobrir els mals del món i les necessitats que oprimeixen a molts dels nostres semblants.

Perquè el fet religiós arribi a les nostres entranyes ens cal tenir alguna experiència de Déu com la que van tenir tots els profetes, com la de Moisès en el passatge de la bardissa que cremava sense consumir-se. Va ser aleshores quan Moisès va entrar en contacte estimulants amb Déu. Va ser llavors quan es va poder sentir cridat i enviat per Déu.

Una reacció semblant és la que pretén Sant Pau, de la comunitat de Corint, que vivia satisfeta i endormiscada perquè, al seu parer, ja ho tenia tot: havien rebut la Bona Nova, estaven batejats, participaven de l'Eucaristia i es creien immunitzats contra tota temptació. Però ell els adverteix que es guardin de la pretensió de veure's ja salvats, i els exhorta a perseverar fins a la fi, fiant-se només de la fidelitat de Déu.

L'experiència íntima de Déu ens és necessària també a nosaltres perquè ens puguem sentir solidaris de tots els homes del món en el bé i en el mal; per a admetre que el món camina extraviat per culpa nostra -de tots els homes- que amb massa facilitat ens acontenem amb no fer el mal -no matar ni robar, com diuen alguns-, quan sabem de sobres que se'ns demana més: que donem fruit, que fem el bé, que participem activament en el construcció més justa i habitable de la terra. És el que ens va voler dir Jesús amb la paràbola de la figuera estèril. En efecte, era un arbre que no feia mal a ningú, però no donava fruit. Però Déu dona sempre una altra oportunitat. Va contestar el vinyater: "Senyor, deixa-la encara aquest any. *Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant, si*

no, ja la podreu tallar."

De les homilies dominicals de mossèn Enric Prat

Fem el camí quaresmal amb ... VERITAT

Busca un lloc tranquil. Llegeix aquesta pregària lentament, conscientment, paraula a paraula. Ves afegint tot allò que vagi sorgint des del cor.

Jesús, ajuda'm a no dir mentides, a adonar-me que si dic la veritat i reconec els meus errors el meu cor s'omple de pau. Si accepto les meves mancances puc rectificar i avançar en el camí de la bondat i l'amor.

Jesús ajuda'm a

T'ho demano.

LECTURES PER A LA SETMANA

Dilluns	Isaïes 7,10-14;8,10	Salm 39	Lluc 1,26-38
Anunciació	Fets 10,4-10		
Dimarts	Daniel 3,25.34-43	Salm 24	Mateu 18,21-35
Dimecres	Deuteronomi 4,1.5-9	Salm 147	Mateu, 5,1-19
Dijous	Jeremies 7,23-28	Salm 94	Lluc 11,14-23
Divendres	Osees 14,2-10	Salm 80	Marc 12,28b-34
Dissabte	Osees 6,1b-6	Salm 50	Lluc 18,9-14

PLA PASTORAL DIOCESÀ «SORTIM»

PROPOSTA DE TREBALL SOBRE

LA FRATERNITAT PER A LA QUARESMA 2019

TERCERA PROPOSTA. Acollim els nostres dons i també els nostres límits

Déu ho acull tot de nosaltres; nosaltres podem, al nostre torn, acceptar-nos a nosaltres mateixos tal com som. Aquí comença el camí de la guarició que tots necessitem.

Lloem Déu pels nostres dons. Acollim també les nostres fragilitats com una porta a través de la qual Déu entra en nosaltres. Per acompanyar-nos més enllà, per portar-nos a un canvi de vida, ell espera que primer siguem acollidors envers nosaltres mateixos.

L'acceptació dels nostres límits no ens fa passius davant les injustícies, la violència, l'explotació dels éssers humans. Al contrari, acceptar els nostres límits ens pot donar la força per lluitar amb un cor reconciliat.

L'Esperit Sant, foc amagat en el més íntim de nosaltres mateixos, transforma de mica en mica el que en nosaltres i al nostre voltant s'oposa a la vida.

- Per descobrir els nostres dons i acceptar els nostres límits, busquem una persona de confiança que ens escolti amb bondat, que ens ajudi a créixer en la vida i en la fe.

- En la nostra pregària, guardem un lloc a la lloança. Ella unifica la nostra existència. La pregària cantada junts és irremplaçable, continua després ressonant en els nostres cors.

«Veni a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que soc mansuet i humil de cor, i la vostra ànima trobarà repòs, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera.» (Mateu 11,28-30)

- De quina càrrega i de quin repòs parla Jesús? Què puc aprendre posant-me en la seva escola?